

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Örigenus Tōn Eis Tas Theias Graphas Exēgētikōn Apanta Ta Ellēnisti Heuriskomena

Cui idem præfixit Origeniana, Tripartitum opus, quo Origenis narratur vita,
doctrina excutitur, scripta recensentur

Origenes

Rothomagi, 1668

XI. Vnde suam de resurrectione doctrinam hauserit, aperitur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-25059

vit Deus nobis conditione vivendum est. Tum Hieronymus: Ex quibus omnibus approbatur, quid de resurrectione sentiat. Deum plane incorporeum, ut est, ita esse putabat Origenes, ac ideo omni figura carere: qui ergo globosa corpora habituras animas teri potuit, quas similes futuras putabat Deo, quem corpore ac figura carere arbitrabatur: Itaque libr. 2. De princip. cap. 10. quosdam impugnans Hæreticos, qui resurrectionem funditus tollebant, requirerent, inquit, ab eis, si possunt nobis spiritualis corporis habitum demonstrare atque describere, quod utique nullo modo facere poterant. Vides inconstantiam hominis, animis suscitatis corpora detrahentis nonnumquam, nonnumquam affingentis, nec pro certo habentis æquamnam illa figuram habitura sint.

X. Scribit Origenes Tom. 17. in Matth. p. 494. 495. neminem à mortuis iri suscitatum, qui in hac vita non decertaverit. Verba hæc sunt: οἱ δὲ ἐν τῇ ἐκκλῆσιᾳ οἱ ὁμοῦ ἀξιοῦντες ἵνα ἴδωσιν ἡμᾶς ὅτι ἐστὶν ἀνάστασις τῶν νεκρῶν, ἐν δὲ τῇ ἐκκλῆσιᾳ οἱ ὁμοῦ ἀξιοῦντες ἵνα ἴδωσιν ἡμᾶς ὅτι ἐστὶν ἀνάστασις τῶν νεκρῶν, ἀναστῆναι ὡν ἐστὶν ἡμῶν χεῖρα ἡμῶν, ταῦτα οὐκ ἔσται ἐν αὐτοῖς. Quod si quis colliget inde, resurrectione privandos impios Origenem existimasse, abunde is sese à Pamphilo confutatum intelligat, vel ab ipso potius Origene in eo loco, quem è libro ipsius 28. in Esaiam profert Apologiae Auctor, quo justos & impios à mortuis suscitandos declarat; duplicem autem futuram resurrectionem, primam alteram justorum, alteram secundam impiorum, juxta illud Iohannis Apocal. 20. 5. *Beatus & sanctus qui habet partem in resurrectione prima: in his secunda mors non habet potestatem*: non ita ut illa tempore prior sit ista, sed modo & ratione. Ex hoc enim Iohannis commate dividenda resurrectionis occasionem arripuisse eos verisimile est, de quibus Gennadius: *Erit resurrectio mortuorum omnium hominum sed una & insimul & semel: non prima justorum, & secunda peccatorum, ut fabula est somniantium, sed una omnium.* Hanc autem fore resurgendi rationem definit Origenes; unumquemque prout sese in vita gesserit, crassius subtiliusve à Deo corpus accepturum. Sane, inquit libr. 2. De resurrect. *qualis fuerit uniuscuiusque preparatio in hac vita, talis erit & resurrectio eius. Qui beatus hic vixerit, corpus eius in resurrectione arciniorie splendore fulgebunt, & opta ei mansio beatorum tribuetur locorum. Huic vero qui in malitia consumpsit tempus sibi & ita presentis indultum, tale dabitur corpus quod sufficere & perdurare possit in penis, &c.* Iterantur eadem libr. 2. *ἀναστῆναι*, cap. 3. & 10. & libr. 3. cap. 6. ubi ad cætera illud adijcit, postquam adeo res redierint, ut omnia unum sint, sicut Pater & Filius unum sunt, tum desitiram illam corporum diversitatem. Cum ergo resurrectione privatum iri impios dixit Origenes, resurrectionem illam intellige quæ damnationi opponitur. Ita Lactantius libr. 7. Divin. institut. cap. 21. *Tunc quorum fuerit probata iustitia, hi premium immortalitatis accipient: quorum autem peccata & scelera detecta fuerint, non resurgent; sed cum inopis recondentur in eadem tenebras, ad certa supplicia destinati.* Duplici quippe modo accipi potest resurrectio, vel pro reditu ad vitam, & nova corporis ac animæ conjunctione; vel pro vitæ æternæ acquisitione: priore modo omnes homines ex æquo resurgent, posteriore iusti duntaxat. Expositionem hanc confirmat alter Origenis locus è Tom. 13. in Matth. 18. p. 327. οἱ δὲ ὅτι ἐν τῇ ἐκκλῆσιᾳ οἱ ὁμοῦ ἀξιοῦντες ἵνα ἴδωσιν ἡμᾶς ὅτι ἐστὶν ἀνάστασις τῶν νεκρῶν, ἀναστῆναι ὡν ἐστὶν ἡμῶν χεῖρα ἡμῶν, ταῦτα οὐκ ἔσται ἐν αὐτοῖς. In resurrectionis mysterio inveniri nos dicit, quando corpus nostrum mortale gloriose Christi corpori simile Deus efficiet; quod beneficium non ad omnes homines, sed ad sanctos tantummodo pertinebit. Confirmat & alter ille è Comment. in Psalm. 1. recitatus ab Epiphano Har. 64. cap. 10. & 12. quo simpliciores quosdam, fretos illo Davidico: *Ideo non resurgent impii in iudicio*, resurrectione aut iudicio dignandos à Deo malos negare ait, non satis aperte indicantes quid resurrectionem aut iudicium esse arbitrentur.

XI. Caterum ut alias fere semper, ita in his quoque de resurrectione quaestionibus Platone magistro usus est Adamantius. Futurum quippe aiebant Platonici, ut animæ olim incipiant in corpora velle reverti, easque in corpora à prioribus diversa fore revocandas. Tertullianus libro De resurrect. carnis, cap. 1. *Platonici immortalem animam è contrario reclamant: in eo adhuc proxime etiam in corpora remeabilem affirmant: etsi non in eadem.* Legendus Plato lib. 10. De republ. ubi ex Heri Pamphylj persona, animæ statum post mortem, pœnas, *μῆτις ἀρχαίαι*, & immortalitatem describit. Sed multo magis in Phadone, quo materiam illam exhaurit. Legendus quoque Augustinus libr. 22. De Civit. Dei, cap. 26, & 27.

XII. Sed ne solum Origeni nostro defuit officium, si quæ in ejus patrocinium præter superiora colligi possunt, paucis comprehendamus. Sua primum illi in hujus argumenti tractatione favet inconstantia, quæ cum ex superioribus satis manifesta est, tum ex eo etiam quod de fine rerum disputans, & utrum in corpore, an extra corpus suprema beatitate frui possit inquirens, triplicem opinionem unicuique pro libitu persequendam proponit

Gennad. libr. De dogmat. c. 6.

Psalm. 1. s.

F
E
I
pr
rit
4
cro
lo